

Wioleth Berg

Siv Wioleth Berg, född Sjöquist 1941, det är jag. Föddes på Örnsköldsviks BB och tillbringade mina första nitton år i föräldrahemmet i Inre Trehörningsjö. Är ett sommarbarn, eftersom jag föddes i juli, mitt i "slåttanna", men ändå så är min årstid vinter, den gillar jag bäst. Jag tycker om att vandra ut i smällkalla vintern, känna snön knarra under de varma sköna vinterstövlarna och se den vita snön gnistra i solskenet, då är lyckan fullständig.

Här nedan en bild av mig i tonåren, med min älsklingskatt Sessis i famnen. Bilden är tagen strax före jul. Det kan man se på grund av granen som står i snödrivan. Pappa var alltid några dagar före julafton ute i skogen och högg en gran som vi skulle klä till julaftonen.

Egentligen skulle jag väl ha stannat kvar i det vackra landskapet Ångermanland, med sin rika omväxling av de fyra årstiderna, men bristen på arbete gjorde att jag styrde mina steg söderut.

Visserligen försökte jag att försörja mig själv hemmavid, jobbade ett tag på Postkontoret i Trehörningsjö, men det blev mest att jag lärde mig post- och kassajobbet, hur det fungerade på detta statliga verk. Ingen plats blev ledig i närheten och jag svarade på en annons i tidningen Dagen om ett arbete på Förlaget Filadelfia i Stockholm, och fick anställning som distributionsbiträde, på tidningen Evangelii Härold. Jag var då nitton år.

Det var stort att komma till huvudstaden. Direkt från det lugna livet på landet till den brusande storstaden. Så liten jag kände mig och ensam.

Den första tiden var jag mycket för mig själv. Blyg som jag var, och fortfarande är, tog jag inte själv kontakt. Hade visserligen många trevliga arbetskamrater som jag umgicks lite med, men ingen var i min ålder. Filadelfia på Rörstrandsgatan som jag besökte var i mitt tycke så stort, så det blev att jag kom dit ensam och gick därifrån lika ensam.

Så jag tog min tillflykt till jobbet och arbetade så mycket, att jag blev "utbränd". Den sjukdomen var inte uppfunnen på sextiotalet, så jag sa bara upp mig från min anställning och gick arbetslös i drygt ett halvt år.

Efter den tiden var pengarna slut och jag började söka efter något att försörja mig på. Kände mig inte riktigt överens med mig själv ännu, så jag ville ha ett halvtidsjobb, och fick det också, hos en barnfamilj på Tre Liljors Plan i Stockholm som barnflicka. Där stannade jag i drygt sex månader. Därefter började jag på en bilfirma, Scania-Bilar Norr, som Adrema-operatris. Bilfirman bytte under åren namn ett antal gånger, nästan i samma takt som jag bytte arbetsuppgifter och jag slutade som huvudkassörska efter 37 år i firman.

1971 gifte jag mig med David Berg, född i São Paulo i Brasilien. Han arbetade bl.a. som fastighetsmäklare i Brasilien och bosatte sig för gott i Sverige 1964. De första åren med David studerade han mycket, tog studenten och en fil.kand., samtidigt som han hade sin försörjning genom att undervisa i portugisiska och engelska och bära ut morgontidningar. Senare jobbade han på ASG som ekonom.

David hade två söner, Roger och Peter. Peter var cirka fyra år då vi träffades och David hade vårdnaden om honom. Peter gifte sig 1996 med Ann-Christin Mattsson och fick en son, Mathias.

Då Peter skulle börja skolan flyttade vi från Stockholms innerstad till Sollentuna. Där bodde vi först i lägenhet, sedan köpte vi ett radhus, i Vaxmora, Sollentuna. Vi flyttade till Sundbyberg 1981 och köpte en villa, som vi sålde 1986 då David blev sjuk och därefter flyttade vi till den lägenhet jag fortfarande bor i.

Vi köpte även en tomt ute på Ingarö, söder om Stockholm, där vi byggde en sommarstuga. Både David och jag tyckte om att till helgerna åka dit och pyssla och koppla av, en behövlig andningspaus efter veckans arbete.

I samband med att vi köpte radhuset sålde vi sommarstället för att få råd till handpenning på huset.

En tid hade David en tobaksaffär på Järnvägsgatan i Sundbyberg. Han hade tröttnat på att arbeta med siffror och ville ha något eget. Han var en driven affärsman och fick bland annat upp affärens tipsintäkter från cirka 2000:- i veckan till ungefär 12.000:-

En av stamkunderna i butiken, var Paul Grundin. Han hade sin installationsfirma i kvarteret bredvid och kom senare att spela en stor roll i mitt liv, vilket jag inte visste då.

Paul ställde upp och hjälpte David med olika praktiska göromål och de blev omsider goda vänner och träffades även en del privat. Paul flyttade 1988 ifrån Sundbyberg till Tyresö och bekantskapen upphörde mer eller mindre.

David avled 2004, vid 75 års ålder.

Ungefär tre veckor efter det att David hade fått lämna jordelivet, ringde Paul och undrade hur vi hade det. Han hade då inte träffat varken David eller mig på flera år.

Nu har vi förlovat oss och hoppas på ett bra liv tillsammans.

Som alla som känner mig vet, så tycker jag mycket om djur och då speciellt katter och har haft glädjen av att ha haft några, bland andra Topsy och Sasse. Båda två har bott i den lägenhet jag har nu .

Eftersom Paul är lite allergisk mot pälsdjur så avstår vi ifrån att ha några. Nu samlar jag på prydnadskatter och har cirka 200 stycken.

Som sedan några år tillbaka nybliven pensionär har jag inga fritidsproblem, tiden går så fort och räcker knappt, till allt jag vill göra.

Jag tillhör Centrumkyrkan i Sundbyberg och deltar där i aktiviteter två till tre gånger i veckan, samt är med i SPF och dess sångkör. Bland andra intressen som jag inte vill vara utan är morgonpromenader och att lösa korsord.

Båten som bar mitt namn låg tyvärr inte vid kaj vid vårt besök under en stadsrundtur, men skylten fanns kvar.